

Arbejdsanvisningsloven var vedtaget, kom det, som adskillige af dette Tings Medlemmer vil vide, til en Overenskomst mellem Arbejdsløshedskasserne gennem det dem den Gang repræsenterende Arbejdsløshedsnævn og Centralarbejdsanvisningskontoret vedrørende den Kontrol med Arbejdsledigheden, som formentes nødvendig. Hvis der nu i det, som er nedlagt i Mindretallets Betænkning i Kommissionens Betænkning, ikke laa andet, end at dette frivillige Kontrolforhold ønskedes noget mere fæstnet, saa vilde det selvfølgelig ikke møde den Modstand fra Arbejdsløshedskassernes Side, som det møder. Det møder Modstand, fordi man har den bestemte Anskuelse, at de kommunale Arbejdsanvisningskontorer, støttet af Arbejdsgiverne og støttet af Arbejdsanvisningsdirektoratet ønsker at overtage en Kontrol med Arbejdsløshedskassernes Kontrol, og den modsætter man sig, efter min Mening med fuld Ret. Det er derfor, jeg mener, at det er uforsigtigt, og at jeg maa fraraade under den Forhandling, vi nu skal have om den ekstraordinære Lovgivning, i Udvalget at gaa meget ind paa denne Side af Mindretallets Betænkning. For det første kommer vi derved ind paa Forhold, som vedrører ikke den ekstraordinære Lovgivning, men den almindelige Ordning af Forholdet mellem Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne, der i Forvejen er et meget indviklet Problem, og derved kommer vi altsaa til at forhale og vanskeliggøre den Overenskomst, som vi øjensynligt alle ønsker vedrørende den ekstraordinære Lovgivning. Men dernæst er det i dette Øjeblik ikke rigtigt at ville fremtvinge en Udvikling og derved fremkalde en Modstand; enten vil denne Udvikling ikke falde vort økonomiske Samfund naturlig, og i saa Fald er Tvang urigtig, eller den er i Overensstemmelse med de økonomiske Love, efter hvilke Stormagterne i vort økonomiske Liv i Fremtiden vil arbejde, og i saa Fald vil den lettere komme frem, ved at man lader Forholdet udvikle sig naturligt og uden Tvang og saaledes, som det fra begge Sider vil anses for rimeligt, end om man søger at fremskynde det gennem Tvangsforsholdsregler, som den ene Side maa modsætte sig.

Harboe: Tiden til Behandling af det foreliggende Lovforslag er jo, som det ærede Medlem, der var Ordfører for Venstre (Sigurd Berg) bemærkede, kort. Jeg kunde tænke mig ligesom han, at det blev nødvendigt at give den nugældende, mid-

lertidige Arbejdsløshedslov Gyldighed endnu en kort Tid, thi de 13 Dage, som vi har tilbage, er temmelig lidt til at behandle dette Lovforslag her i Tinget og i Landstinget.

Jeg kan ogsaa paa et andet Punkt slutte mig til det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, nemlig i hans Betragtninger over det Arbejde, der er udført for at komme Arbejdsløsheden noget til Livs, det Arbejde, som omhandles i den Beretning, der er omdelt til Tingets Medlemmer. Denne Beretning gjorde helt igennem, uden at jeg skal komme nærmere ind paa den, et noget pauvert Indtryk; lejlighedsvis var den næsten ridicul, f. Eks. maa det omtales som en Afhjælpning af Arbejdsløsheden, at man havde hvidtet et Loft i et Tugthus eller sat nogle Vandhaner op i et Arbejdshus og saadant noget. I det store og hele havde man det Indtryk, at der ikke var taget med nogen Energi eller i alt Fald ikke med nogen heldig Haand paa forskellige store Statsopgaver og andre Opgaver, som foreligger. Jeg kan ogsaa slutte mig til den Betragtning, at det er beklageligt at se, at større Arbejder, som burde have været fremmet i en Arbejdsløshedsperiode, ikke var blevet fremmet paa Grund af Mangel paa Arbejdskraft. Det er i Virkeligheden nedslaaende at se dette, og det taler i høj Grad mod adskillige Bemærkninger, som det ærede Medlem, der talte paa det socialdemokratiske Partis Vegne, gjorde. De faktiske Forhold giver i Virkeligheden her sort paa hvidt for, at der er Ting, der ikke er, som de burde være.

Da Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1918 var til Behandling her i Tinget, udtalte jeg paa Grundlag af det Indtryk, jeg havde faaet ved i kort Tid at beskæftige mig med Sagen, at Samarbejdet mellem Arbejdsanvisningsdirektoratet og Arbejdsløshedsinspektoratet neppe var, som det burde være. Jeg mente ikke dermed, og det fremhævede jeg ogsaa, at rette nogen Anke imod de to Indehavere af Embederne paa dette Punkt, men jeg troede, at der var en Brist her. Dette Indtryk har i høj Grad bekræftet sig, medens jeg har beskæftiget mig med Sagen, og det forekommer mig berettiget nu at udtale ikke blot som mit Indtryk, men som min Mening, at Loven i Virkeligheden svigter paa dette Punkt. Medens efter mine Anskuelser Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsinspektion burde være knyttede til hinanden, og helst fra første Færd burde have være samlede under samme Ledelse, arbejder de nu hver for sig, og